

Most egyszerre még messzebről felhangzott újra — elnyujtva az előbbi kiáltás :

— Hahó ! — Hahó ! . . .

Könyörgő, vonagló fájdalommal szállott fel. Majd : halálsóhajba veszve hullott alá. De nem jött sehonnan sem reá válasz.

Az emberek megrendülve figyeltek fel ismét. Mindenki érezte, hogy odakünn, a fekete, titokzatos pusztaságban egy elhagyott ember haldoklik.

S lelkük, mint egy sokfűlkés ércterem — verte vissza újból és újból a kétségbeesett kiáltást. Hiába tapasztották kezüket dobogó szívére, hiába mozgatta ajkukat hangtalanul felerőszakolt képzetek összevisszasága — az idegen ember szava, alighogy elmerült, egy másik bércfokáról ismét nekilendült és reménytelen siránkozással repült keresztül az éjtszakán.

De végre elült a belső zaj. A fáradt utasok reszketve dőltek hátra a padokon. Az ajkak és kezek kínzó vitustánca abbamaradt. S az idegek mintha megnyugodtak volna.

Soká nem mozdult semmi sem. Ekkor úgy tetszett, hogy valaki odakünn halkán járkálni kezd. Egyformán, nem nagyon sietve — közeledett a veszteglő kocsisor felé. Néhol nesztelenül belesüppedt a dús pázsitba. De nemsokára megzörrent a pályaszél lefelé lejtő kavicsosa. Most hallatszott, amint megáll. Egy hangosabb dobbantás. A töltésre vetette magát. És hallatszott újra, amint a léptek lassan megkoppannak a heverő köveken. Egy — kettő — három — négy . . . Halk nesz a kocsiodalton. Valami felfelé tapogatódzik ; ablaküveg zörren. Vékonyhangú karcolás súrol végig. Éles, kemény köröm. Mindenki egyszerre kifelé fordul. S iszonyatbatorzuló tekintettel merednek a sötét ablakra, ahonnan üvegre tapadó sárga arccal és borzalmas szemekkel néz be reájuk a rettenetes *Csend*. . . *Fuimus*.

LÁNCSEMEK.

*Vidám nagyasszony volt a dédanyám,
Szép emlékére, ó, híven vigyázok!
Amerre lépett, énekelt a föld,
És integettek dús aranykalászkok.*

*Mint bálkirálynőt látom trónusán
Vörös rózsákkal, drága, jó anyámat.
Rövid királyság volt a bálterem
S az élet útja hosszú, hosszú bánat.*

*A nagyanyám — törékeny porcellán —
Kék messzeségek álmaikat kereste,
De fuksziát nevelt az ablakán,
S virágai közt érte őt az este.*

*Nekem a fényből ennyi sem jutott . . .
Hunyt csillagokról sóhajok susognak
S holt szívvel járok halkán, álmodón,
Árnyán a néma, dermedt ciprusoknak.
Tóth Jolán.*